

ת"פ 32379/08/12 - מדינת ישראל נגד דני רוטהנדלר, ורד אלוביץ רוטהנדלר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 32379-08-12 מדינת ישראל נ' רוטהנדלר ואח'

בפני:
בעניין: כבוד השופטת שרה מאירי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. דני רוטהנדלר
2. ורד אלוביץ רוטהנדלר

הנאשמים

גזר דין

ביום 1.9.16 הורשעו הנאשמים בעבירה שיוחסה להם בכתב האישום, העסקה שלא כדין של עובדת זרה, במשך כ - 7 חודשים.

ביום 27/10/16 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לגז"ד:

המאשימה טענה כי עפ"י תיקון 113 יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם ואח"כ את העונש הראוי; מדובר במכת מדינה בהעסקה של עובדת זרה, שנכנסה לישראל ע"מ לעבוד בתחום הסעוד, ואח"כ, "זליגה" לכיוון העסקה במשק בית, לעבודה קלה ונוחה יותר וללא מעמד חוקי, ובכך הגדלת מספר העו"ז, משכך, יכנסו עו"ז נוספים לצורך עבודת הסיעוד.

המאשימה מתייחסת למשק בית אחד, יחידה כלכלית אחת ומשלא הוצגו ראיות למצבם הכלכלי של הנאשמים, אין מקום לסטות ממתחם הענישה שהינו 20% - 80% מהקנס המכסימלי (₪ 58,400). בהתאם, עתרה להשית על כ"א מהנאשמים קנס בסך 19,000 ₪. משעסקינן ב"אופר" אין משמעות לחלוקת העבודה בין בני הזוג, אין צד דומיננטי יותר או אחר, תוך שהפנתה לפסיקה.

מדובר בעבירה כלכלית שהמניע לה כלכלי, נוחות (ולא בשל מצב סוציאקונומי כזה או אחר).

כן עתרה כי יחתמו הנאשמים על התחייבות.

הנאשמים טענו כי העו"ז הועסקה אך 6 חודשים ולא 7 (האשרה שלה היתה בתוקף עד 17.1.11).

אין המדינה צריכה לחשוש מענישה מקלה (כתמריץ לעבירה נוספת) שכן חלפו 5 שנים מביצוע העבירה והנאשמים לא חזרו עליה, קרי: למדו הלקח.

זה לא המקרה הקלסי בו לא בדקו את הנתינה, אלא, הנתינה הציגה אשרה כמבקשת מקלט וכל חטאה של הנאשמת שסמכה עליה שהאריכה, כטענתה, האשרה.

בפסיקה נקבע כי מדובר ביחידה כלכלית אחת וההתחייבות הכספית נקבעה כאחד.

גם בהלכת חדוות הורים מדובר בעבירה כלכלית ולכן יחידה כלכלית אחת. בשורת פס"ד נקבע שאין מדובר ביחידה כלכלית אחת (פס"ד המצויים בערעור).

הנאשמים הלינו כנגד מדיניות המדינה הטוענת מחד ל' כלכלית אחת ומנגד, החלה רק השנה לעתור לענישה בנפרד - שינוי כה דרסטי שחייב להעשות ע"י היועמ"ש.

הטלת הדופי בנאשמים כבר נעשתה, מדובר אך בעצימת עיניים, שהרי בכל זאת, בדקו ואף עשו ביטוח רפואי, כשבתמימותם האמינו לנתינה; בהתאם עתרו להשית עליהם קנס בסך 5,000 ₪ לנאשמים יחדיו, וכי זהו הקנס ההולם. לעניין הלינה, משהייתה לה אשרה אז, זה לא רלוונטי. הנאשמים הסכימו להתחייבות של כ"א לחוד.

ולהכרעתי -

אין חולק כי חל בענייננו תיקון 113 לחוק ואין חל תיקון 15 לחוק עו"ז (משהעבירה הנדונה קדמה לתיקון).

כך, איני רואה לנכון להתייחס לשוני בהנחיות (שהוביל, בין היתר להגשת כתב אישום), שהרי אין חולק כי הנאשמים טוענים שלא ידעו/לא סברו כי הם עוברים עבירה - ממילא, אך ברי כי לא "סמכו" על מדיניות המאשימה.

אין חולק כי הנאשמים הורשעו כאמור בהכרעה.

איני מוצאת כראויה את הטענה כי יש לראות בנאשמים לצורך "גזר הדין כיחידה כלכלית אחת - הרי "טיעון" כאמור, על כל משמעויותיו, לא שימש את הנאשמים לצורך הכרעת הדין, כשנטען כי הנאשמת פנתה לברר, היא שטיפלה בהעסקת העו"ז ומנגד, הנאשם העיד "חשבנו", "הראתה לנו", "עשינו" וכו'.

אציין כי נפקות העבירה של העסקה במשק הבית היא כי כ"א מהנאשמים "נהנה" מהעסקת העובדת באופן כזה או אחר, גם אם אחד מהנאשמים "שותף" באופן שונה לאופן העסקתו.

קביעתי שלהלן משקללת לטעמי הן את טענות המאשימה והן את טענות הנאשמים, כמו גם כי עסקינן בעבירה שלפני שנים וכשהנאשמים הפנימו את משמעות האישום.

בהתאם, מושת בזאת על כ"א מהנאשמים קנס בסך של 14,500 ₪, סכום שישולם ע"י כ"א מהנאשמים ב - 2 תשלומים שווים, חדשיים ורצופים, החל מ - 15.1.17, לפי שוברי תשלום שיקבלו הנאשמים, במזכירות ביה"ד, בתוך 7 ימים מקבלת גזר הדין.

כן יחתום כ"א מהנאשמים, במזכירות ביה"ד, בתוך 7 ימים מקבלת גזר הדין, על התחייבות שלא לעבור עבירה עפ"י חוק עו"ז בתוך 3 שנים, שאחרת יחוייב כ"א מהם בקנס המכסימלי הקבוע בחוק לעבירה כאמור.

התנצלותי לצדדים על האחור בהוצאת גז"ד.

ניתן היום, ט"ו כסלו תשע"ז, 15 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.